అపార్థసారథి

ముళ్ళపూడి వెంకటరమణ

కృతయుగం :

"దేవీ! కూర బాగుంది."

"నాథా ! లేత కాయలు దొరికాయి. నిప్పూ, నీరూ ఉప్పూకారం ఆ దైవ కృపవల్ల సమంగా కుదిరాయి."

"అవును దేవీ అంతా హరి కృప."

\+ + +

ఆ ధరిమేనా :

"దేవీ! కూర బాగుంది."

"హుం. పచ్చడి బాగులేదని సూటిగా చెప్పవచ్చు గదా. ఈ 'కూర బాగుందంటూ' డొంక తిరుగుడు దెప్పుళ్లెందుకుటా-!"

"దేవీ అపార్థం చేసుకుంటున్నావు."

"అవును. అర్థం చేసుకునే బుర్ర నాకెక్కడిదీ! అసలు నేనే ఒక పెద్ద అపార్థాన్ని. మీరు అసలున్నర అపార్థసారథి. అపార్థం చేసుకునేలా మాటలు విసిరి - నా చేత వాగించి - దూకుడెక్కువనీ నోరు చెడ్డదనీ నిందలు ప్రచారం చేసీ -"

"హే! కలహ భోజనా! నా భోజనమే నీకు దొరికిందా?"

\+ + +

కష్టాలు వచ్చినపుడు అందరూ దేవుళ్లకోసం తపస్సు చేస్తారు.

నేను ఈ కలహం కల్పించిన శ్రీ నారదుల వారినే ధ్యానించాను.

జుట్టు జడలు కట్టి గడ్డాలు బారెడేసి పెరిగి చుట్టూరా పుట్టలు లేచి పురుగూ పుట్రా కుట్టే దాకా రాకుండానే ఆయన దర్శనం ఇచ్చారు.

"దేవర్షీ! కూర బాగుందీ అన్నాను. అంతే. ఆవిడగారు - "

"వత్సా అపార్థ పీడితా! తాడితా! అంతా బోధ పడింది. బాధపడకు. ఇది అతి సహజం. వాగర్థాల వలె, పాలూ నీరూ, పూవూ తావీ, ఎండా నీడా, నీతీ అవినీతీ, దేస్సేవా దోపిడీ, కౌగిలింతా వెన్నుపోటూ వగైరల వలె అర్థం - అపార్థం కూడా విడదీయరానివి. అపార్థాన్ని అపార్థం చేసుకోకు. సాదా సీదాగా సాగుతూ విసుగనిపించే జీవితాన్ని సరదాగిరదాగా నడిపే వరమే అపార్థం.

సృష్టి జరిగిన కొత్తల్లో కృత యుగారంభంలో నరమానవుల కిది లేదు. మిగతా అన్నిటిలాగే ఇది కూడా ఆ లీలావినోది విరచించిన చమత్కారం. జీవకోటిలో మానవులకే బుద్ధి జ్ఞానం ఇచ్చిన ఆ పరమాత్ముడు - అవి రెండు వికసించాలంటే అంబారవాలూ, ఝుంకారాలూ సైగలూ చాలవని భావించి భాష ఉండాలని నిశ్చయించి మనిషికి 'మాట'ను ప్రసాదించాడు. మాట రాగానే - శ్రీమన్నారాయణుడి నాభిలోంచి బ్రహ్మ పుట్టినట్టే - భాష బొడ్డులోంచి సత్యం - అసత్యం అని రెండు దినుసులు మొలిచాయి.

ఆ రెండోది - అదే అ-సత్యం మంచిది కాదనీ - అధర్మమనీ, అది వాడకూడదని దేవుడు హెచ్చరించాడు.

అ-సత్యం, అ-ధర్మం తప్పయితే అ-హింస కూడా అ-ధర్మమే కదా అన్నాడు మనిషి. నల్లటి పెద్దాయన తెల్లబోయాడు. అయినా తన బిడ్డల మాటకారితనాన్ని పొగరుగా అపార్థం చేసుకో కుండా ముద్దు ముచ్చటగా మురిసిపోయాడు. అస లీ అపార్థం ఆయనతోటే ఆరంభమైంది. ఆ కథా ప్రకారాన్ని ఆవిష్కరిస్తాను. అవధరించు. అయితే ఇది దేవ రహస్యం అని గుర్తుంచుకో నాకూ, నీకూ, నరులకూ తప్ప మరెవరికీ తెలియరాదు. విను."

"మహర్షీ! అజ్ఞానిని. అమాయకుడను. ఇంతకీ అపార్థం అంటే సరియైన అర్థం ఏమిటి. చెప్పలేదు" అన్నాను.

"మనం ఒక భావంతో ఒక మాట అన్నపుడు - అది విన్నవారు ఇంకో భావంగా అర్థం చేసుకోవడం అన్నమాట. మనం తిట్టక పోయినా తిట్టినట్టు అర్థం చేసుకుని - ఆ కోపంతో మనని తిట్టి కొట్ట బోవడం అనే పరిస్థితిని కల్పించే..." అంటూ నారదుల వారు మాట మధ్యలో ఆగారు. ఉరిమి చూశారు.

"ఓరీ ధూర్త మానవా! అర్థం తెలిసి కూడా తెలియనట్టు నటించి నాచేత వాగిస్తున్నావా!" అంటూ వీణ పైకెత్తారు.

"స్వామీ! శాంతి. నన్నపార్థం చేసుకుంటు న్నారు. అర్థం తెలిసినా దాని తాత్పర్యం తమ ద్వారా 'ఎరుక' పరచు కోవాలన్న కోరికే తప్ప..."

"వత్సా! దాని తాత్పర్యం ఇదే. బోధ పడిందా!" అన్నారు.

గుండె స్థిమిత పడింది. తలూపాను.

"ఆహా ఎంత హాయిగా ఉంది" అన్నారు వారు నవ్వుతూ.

"అవును. చాలా హాయిగా ఉంది" అన్నారు వారు నవ్వి.

"చూశావా నరుడా! కోపం, భయం, బాధ ఇలాటివి పీడించి వెళ్లిపోయిన వెంటనే వచ్చే నవ్వుందే - అది సాధారణంగా నవ్వే నవ్వుకన్నా వేయి రెట్టు హాయి నిస్తుంది. అది అమృతం కన్నా రుచిగా ఉంటుంది."

ఔనని తలూపితే - 'అమృతం రుచి తెలుసురా

నీకు' అంటాడన్న భయంతో నిజం చెప్పేశాను-
"నేను అమృతం రుచి చూడలేదు స్వామీ!"

"అంటే నేను చూశానంటావా?" అని గద్దించాడాయన.

"నేనేమీ అనలేదు స్వామీ!"

"నేనూ రుచి చూడలేదు. మాట వరసగా అన్నాను... సరే ఆ రుచి మీ నరజాతికి తెలిసేలా చెబుతాను. నడిచి నడిచి ఎడారి దాటాక దొరికే దోసెడు నీరు - అడగ్గానే దొరికే గంగాజలం కన్నా రుచి ఎక్కువ. ఏకాదశి ఉపవాసం చేసి ద్వాదశి నాడు తినే చారన్నం - నిత్యం తినే షడ్రసోపేతాహారం కన్న రుచి ఎక్కువ. అలాగే దుఃఖంలో వచ్చే కన్నీటి కన్నా - ఆ దుఃఖం గడిచి పోయిన

సంతోషంలో వచ్చే ఆ నవ్వు కన్నీళ్ల రుచి ఎక్కువ. వాటిలో ఉప్పుండదు. 'అతి మధురం' ఉంటుంది.... కదా?... అందుకే ఆ శ్రీహరి - అన్ని పువ్వుల కన్న నవ్వుల పువ్వుల పూజే తన కిష్టమన్నాడు."

"అదెప్పుడన్నాడు?"

"ఎప్పుడా? ఆది మధ్యాంతాలు లేని వాడికి 'ఎప్పుడూ' ఉండేవాడికి ఇప్పుడు అప్పుడు అని కొలతలు చెప్పమంటావా? వ్యాధి వచ్చినపుడే దేవుడినీ, ఏడుపు వచ్చినపుడే దేవుడినీ తలచుకునే నర జాతికి ఆయన ఎప్పుడో ఇచ్చిన సందేశం ఇదే. ఏడుపొచ్చినపుడే కాకుండా నవ్వుతున్నపుడు కూడా నన్ను తలచుకుంటే - ఆ నవ్వులే నాకు పూజ అన్నాడు. నవ విధ భక్తి మార్గాలను ప్రకటిస్తూ - తను హృద్ భాషల సఖ్యమున్ శ్రవణమున్ దాసత్వమున్, వందనార్చనమున్ సేవయు నాత్మలో నెరుకాయున్ సంకీర్తనల్ నవ్వులున్ అను నీ తొమ్మిది భక్తి మార్గముల" -

"మహర్షీ! అది మా పోతన గారి పద్యం. అందులో చివర తొమ్మిదవ మార్గం 'నవ్వులున్' కాదు - చింతనం -బును- కదా?" అన్నాను.

'అధిక ప్రసంగీ! నాకే పద్యాలు నేర్పుతావా?' అన్నారు. వణికిపోయాను.

ముందు పుట్టింది తనా? పోతనా? తేల్చ మన్నారు.

"పుట్టడం సంగతి ఎలా ఉన్నా... ముందుగ ఈ తెలుగు పద్యం చెప్పినది పోతనామాత్యుల వారే" అన్నాను ధైర్యంగా.

నారదుల వారు స్థిమిత పడి హాయిగా నవ్వారు.

"చూశావా మళ్లీ అపార్థం. నీకేమిటి నాకేమిటి అందరికీ అంతే. అర్థం చేసుకోవడం కన్నా అపార్థం చేసుకోవడంలోనే దూకుడెక్కువ చూపిస్తారు. ఇంతకీ కథ విను."

\+ + +

కృత యుగం (మళ్ళీ) :

సృష్టిలో మానవులు స్తబ్దుగా భోంచేసిన మొసళ్లలా పడి ఉండేవాళ్లు. తిండి దండుకోడం, వండుకోడం, తిని పండుకోడం, లేచి వండుకోడం... ఇదే వరస. 'తిండెక్కువ; జనం తక్కువ కాబట్టీ, అవిద్య అజ్ఞానాల వల్లనో వరి మంచితనమే తప్ప చెడ్డతనం ఉండేది కాదు. బుద్ధి పొరబాటున దేవుడు వాళ్లకి బుద్ధిని ఇచ్చినందువల్ల ప్రాణం విసుగెత్తింది. అదే. టెలుగూస్ భాషలో 'బోరు' కొట్టేస్తోంది.

\+ + +

వైకుంఠం :

శ్రీ మహా విష్ణువు శేష శయనుడై ఇదే ఆలోచిస్తున్నాడు. లక్ష్మీ దేవి పాదాలు వత్తుతోంది.

"దేవదేవా పాహిమాం పాహిమాం" అంటూ కింది నుంచి ఆర్తనాదాలు వినిపించాయి.

"ప్రభూ! ఏదో సంక్షోభం" అంది లక్ష్మి.

"దేవీ! భూలోకంలో మానవుల ఘోష అది."

"దేనికి? వాళ్లకి అవసరమైనవన్నీ ఇచ్చారు గదా?"

"అవసరం లేనివి ఇవ్వలేదు. అది చెప్పలేక మూగ బాధ... దేవీ! ఇదింకా కృత యుగమే కద... వీళ్లు... అందరూ మంచి వాళ్లే. కోపతాపాలు తెలీవు. అసూయా ద్వేషాలకు ఆస్కారం లేదు. మంచి జీవితం మైదానంలో నదిలా నిదానంగా నడుస్తూంటే వాళ్లకి విసుగెత్తిపోతోంది. కాలక్షేపం కోసం ఏదైనా చెయ్యమంటున్నారు."

"బాగుంది. మనం వెళ్లి కథలు చెప్పాలా?"

"అవసరమైతే అదీ చెయ్యాలి. నీకేమైనా కథలు తెలుసునా?" అన్నాడు శ్రీహరి ఓరకంట చూసి. లక్ష్మి కథ చెప్పింది.

"అనగనగా ఒక మంచివాడు. అతని భార్య మంచిది. అత్తా మామలూ ఆడబిడ్డలూ చాలా మంచి వాళ్లు."

"ఆ తరువాత?"

'వాళ్లకి గంపెడు పిల్లలు. వాళ్లసలు అల్లరే చెయ్యరు. మంచి మంచి ఆటలు ఆడుచుండిరి.'

"ఆటలలో గెలుపు మొగ పిల్లలదే అయి ఉండాలి అవునా?"

"ఆడ మగ తేడా కూడా లేదు నాథా! అందరూ గెలుచుచుండిరి. అసలు ఓడిన వారే లేరు. ఆటల పిమ్మట చక్కగా స్నానాలు చేసి..."

హరి ఆవులించి చిటికె వేశాడు.

"ఓ దేవీ!"

"ప్రభూ!"

"ఆ భూదేవి చెప్పే కథలు - 'అలాగా! ఆ తరవాత ఏమైందీ' అని అడిగే విధంగా ఉంటాయి తెలుసా?"

"హూఁ"

"దేవీ!"

"హూఁ"

"అలకా?"

"అలకెందుకు? నాకు తెలుసు. ఆవిడగారి కథలే మీకు బాగుంటాయి. నా దృష్టి సర్వదా మీ పాదాల మీదే కానీ, మీ బుద్ధి సర్వదా ఆమె పదాల మీదనే..." అంది శ్రీదేవి నిష్ఠూరంగా.

"అది కాదు ప్రాణేశ్వరీ! కథ చెప్పినపుడు చెప్పినదే చెప్పకుండా కొత్త సంగతులు కొత్త మలుపులు ఉంటేనే గదా ఉత్సాహం?" అన్నాడు శ్రీహరి. శ్రీసతి ఆలోచించింది.

"సరే ఉత్కంఠ కలిగించే కథ చెప్తాను వినండి. అనగనగా ఒక రాజ సేవకుడు. అతను ప్రతి రాత్రి రాజుగారికి పాదాలు వత్తి, వారు నిద్ర పోగానే

ఇంటికి వచ్చేవాడు. రాగానే అతడి భార్య అతడికి పాదాలు వత్తేది."

"అవును పతివ్రత కదా! అది సహజం కదా. ఇందులో మెలికేముంది?"

"వినండి. ఒకనా డా సేవకుడు తన భార్య పాద సంవాహనాన్ని మెచ్చుకుంటూ ఇలా అన్నాడు. 'ఓ ఇల్లాలా! నీ పాద సేవ బాగుంటుంది గాని రాజుగారు నా చేతి వాటాన్ని ఎంత మెచ్చుకుంటారో తెలుసునా? ఓ సేవకా! నీ చేతులలో ఏదో గొప్ప శక్తి ఉందిరా. నీవు పాదాలు వత్తితే ఉండే సుఖం బహుశా ఆ మహా విష్ణువుకు కూడా దొరకదు' అని మెచ్చుకుంటారు అన్నాడట."

"అంటే నీకన్న గొప్ప చేతలా?" అన్నాడు విష్ణువు.

"కాబోలు... వినండి... ఆ మాటలు వినగానే, అతడి భార్య అతడికి వందనం చేసి అడిగింది. 'ఓ నాథా! మీ చేతులలో ఉండే ఆ మహిమను, ఆ ఒడుపును నాకు బోధ పడేలా ఉపదేశిస్తారా?' అంది లక్ష్మి.

"ఆ తరవాత ఏమైంది?" అన్నాడు విష్ణువు.

"అదే ఉత్కంఠ. చెప్ప మంటారా?" అందావిడ ఓరగా నవ్వి.

హరికి అర్థమైంది.

"వద్దులే వద్దులే" అన్నాడు కంగారుగా.

"ఎందు కా కంగారు? భయం? ఆవిడలానే నేనూ పాదాలందించి వత్తమంటాననా?"

"దేవీ!?"

"ఏ దేవి. శ్రీదేవా? భూదేవా? ఈ దేవి అలాటి పనులు చేయదు. ఆ దేవే - ఆ భామాదేవే ఆ సత్యభామా దేవి - నా విద్యని మీ ద్వారా నేర్చుకుంటుంది... అప్పుడేమో...

+ + +

పద్మనాభస్వామిపైన - పద్మంలో కూర్చున్న బ్రహ్మదేవుడు ఈ కలవరం విని - కూర్చున్న పళంగానే, కాస్త ముందుకు వరిగి కిందకి తొంగి చూశాడు... తల్లితండ్రులు గొడవ పడుతున్నారు...

"అత్తాగారేనా? ఆవిడ గారంతే" అంది సరస్వతి అటు చూడకుండానే వీణ వాయిస్తూ.

"సరస్వతీ ఇటు చూడకుండానే - నేనేమీ చెప్పకుండానే - ఆవిడగా రంతే అంటున్నావు... ఆవిడ శ్రుతి పెంచి మాట్లాడ్డమే నీకు వినిపించింది కాని - మా తండ్రిగారు గుట్టుగా చేసిన చిలిపి పని కనబడదు గదా! అమ్మ నేమనకు -" అన్నాడు బ్రహ్మ.

"అంటే అలాటి కథ చెప్పడం ఆవిడ తప్పు కాదంటారా?"

"అలాటి కథ ఆవిడ చేత చెప్పించడం ఆయన తప్పు కాదంటావా?... చేసేదీ, చేయించేదీ, వాగేదీ, వాగించేదీ అన్నీ తానే అంటాడు గదా?"

"మధ్య నన్నెందుకు హేళన చేస్తారు?"

"నిన్నేమన్నాను?"

"వాగేదీ, వాగించేదీ అంటూ - నా వాగీశ్వరి బిరుదు మీద శ్లేష వేస్తున్నారు."

"అపార్థం చేసుకుంటున్నావు దేవీ!"

"అపార్థమా? అదేం మాట... వాక్కు - అర్థం - వాగర్థాలు అని ఉన్నాయి గాని అపార్థం అనేది వినలేదే..."

లోపలికి రాబోతున్న నారదుడు ఈ మాట విని అట్నుంచి అటే కైలాసానికి ఎగిరి వెళ్లాడు.

+ + +

"శంభో మహాదేవ! వందనం!" అర్ధనారీశ్వరు ఇబ్బందిగా చూశాడు తనొక్కడి పేరే చెప్పి వందనం చేసిందుకు పార్వతి మరోవేపు చూస్తోంది ఇది గమనించనట్టు. పైన గంగాదేవి నవ్వును అణచు కుంటోంది.

"నాయనా! నీ కలహాశనానికి కైలాసమే

దొరికిందా?" అన్నాడు శివుడు.

"దేవా! నేనందుకు రాలేదు. మీరిద్దరూ వాగర్థాల వంటి వారని కవులు కీర్తిస్తారు. కాని వాగపార్థాలు అన్నవి ఉన్నవా అని తెలుసు కుందామని -"

"అపార్థమా! అదేవిటి?" అన్నాడు శివుడు.

"జగన్మాతా! మీరు చెప్పండి. 'అపార్థం' అనేది లేదంటారా?" అన్నాడు నారదుడు.

"ఎందుకు లేదూ... ఆయనలో అర్థాన్ని నేనిక్కడున్నాను. అపార్థం మా 'శిరస్సు పైన కొలువై' కూర్చుంది. మేమే కొని తెచ్చుకున్నాము. లోకోపకారం కోసం ఆనాడు గరళం, ఈనాడు గంగారళం" అంది సతి.

"ఇపుడు నేనేమన్నాని ఈ సూటీ పోటీలు" అంది సవతి.

"ఎవరేమన్నారని కాదు. ఏం చేశారని. అయినా నేను ఒక ర్నెందుకంటాను. నా బంగారాన్నే అంటున్నాను. 'ఆకాశం నించి దూకే గంగను - భూమి బద్దలు కాకుండా తాకిడి భరిస్తాను' అన్నారు. ఇపుడు ధరిస్తున్నారు. 'భ' అనలేదు. 'ధ' అన్నాను నువ్వు 'భ' అని అపార్థం చేసుకున్నావు" అన్నారు

ప్రమధ గణాలలో కలవరం నంది భరించలేక ముందుకు వచ్చాడు.

"మహర్షీ! వందనం! దయచెయ్యండి" చెరుగ్గడ కొరుకుతున్నంత మృదువుగా.

"నాయనా నందీశ్వరా! దయ చెయ్యండి అంటే రండి అని ఒక అర్థం ఉన్నా పొండి ఒక అపార్థం కూడా ఉంది. పదం అదే అయినా స్వరం వల్ల అర్థం మారుతుంది. నువ్వే అర్థంలో అన్నావో నువ్వే చెప్పు..."

నంది ముఖం పక్కకి తిప్పుకున్నాడు.

"పోనీ నువ్వు చెప్పవయ్యా గణేశా!"

గణేశుడు హాయిగా నవ్వేశాడు.

"బాగు బాగు. మొత్తానికీ అపార్థం మీమాంస అనేది మంచి కాలక్షేపమే" అన్నాడు ఎటూ తేల్చకుండా.

"కాలక్షేపమేం కర్మ... లాభసాటి కూడా... లోగడ భూ ప్రదక్షిణానికి పోటీ జరిగితే - తల్లిదండ్రుల చుట్టూ తిరిగితే అదే భూప్రదక్షిణం అని అపార్థం తీసి నెగ్గేశావు... అపార్థాలకి నిన్నే ముందు చెప్పాలి" అన్నాడు కుమార స్వామి.

+ + +

కలియుగం :

ఆంధ్రప్రభ కార్యాలయం.

"శ్రీకాంత శర్మగారూ! మీరు ఈ అపార్థ రచయితకి అసలు పురమాయించిన దేమిటి" అన్నాడు రచన చదువుతున్న సహ సంపాదకుడు.

"అదే... మన కృష్ణాష్టమికి ఏదైనా రాయమన్నాను."

"ఓహో. ఏదైనా అన్న మాటని ఏది పడితే అది అని ఈ రచయిత అపార్థం చేసుకున్నట్టుంది... ఇన్ని పేజీలు చదివాను. ఇంత వరకు కృష్ణుడ్ని గురించి ఒక్క ముక్కయినా రాయలేదు."

దూరవాణి :

"పొరబాటు సార్! నాది కాదు మీది... ఒక్క టేమిటి. ఈ రచనలోని అన్ని ముక్కలూ ఆయనవే. పాలలో వెన్నలా వ్యాపించి ఉన్నాడు."

'హనుమాన్లు గారూ! మధ్యలో తమరెవరు?'

"అదే అపార్థ రచయితనండి. అసలీ అపార్థం కల్పన ఆ పార్థసారథే."

"తమరు తప్పులో కాలేశారు. మీరు రాస్తున్నది కృత యుగం గురించి. అప్పటికి కృష్ణుడు పుట్టలేదు గదా."

"అంటే నా ఉద్దేశం... విష్ణుమూర్తి అమాయకుడండి. ముక్కు సూటి దేవుడు. ఎవడేనా రాక్షసుడున్నాడంటే వెంటనే వెళ్లి చంపేసి వచ్చి పడుకునేవాడు.

తన చేతికి బురద అంటుకోకుండా దుష్ట శిక్షణ పనులు జరిపించే శిల్పం శ్రీ కృష్ణుడిదే. జరిగిందేమిటంటే -

కృతయుగంలో ఈ 'మంచితనం - భరించలేని తనం' లోంచి పుట్టి పీడించే బోర్‌డం - అనగా విసుగు అనే రాక్షసుడిని ఎలా చంపాలో విష్ణువుకు పాలు పోలేదు. అటు ప్రజలు విసుగువల్ల అన్నిటా ఆసక్తి తగ్గిపోయి గడ్డాలు పెంచేసి (ఆడవాళ్లు కాదు) తపస్సులోకి వెళ్లి పోయేట్టున్నారు. అప్పుడు రాబోయే ద్వాపర యుగంలో పుట్టబోయే గడుసు కృష్ణుడి బుర్రతో ఆలోచించి ఈ అపార్థం అనే పదార్థాన్ని సంకల్పించి కల్పించాడు... అది మహా 'వృక్షమై శాఖోపశాఖలుగా కొమ్మలూ రెమ్మలుగా వర్థిల్లింది. అంచేత లలితస్కంధము కృష్ణ మూలమే... తొలి ప్రయోగం విష్ణువే బాల వటుడు - వామన రూపంలో చేశాడు. బలి చక్రవర్తిని పొగిడి మెప్పించి దానం అడిగాడు. చేజాచి దేహి అని కాళ్లాచి దండించాడు. అడిగింది మూడడుగుల 'మేర' అయితే బలి మూడడుగుల 'నేల' అని అపార్థం చేసుకున్నాడు. ఇంతే గదా అనుకుని అంతేలేని దానం ఇచ్చాడు... దరిమిలా త్రేతా యుగంలో ఈ అపార్థ పదార్థం బాగా విజృంభించింది.

రాముడు మాయలేడి మంచిలేడిగా అపార్థం చేసుకుని తరిమాడు. రామబాణం తగిలి మారీచుడు 'హా లక్ష్మణా' అని పొలికేక పెట్టగానే - సీతమ్మ తల్లి రాముడికి ఆపద అని అపార్థం చేసుకుంది. 'రాముడు అసహాయ శూరుడు అజేయుడు' అని లక్ష్మణుడు గర్వంగా చెప్పబోతే - అతని భక్తిని కామంగా అపార్థం చేసుకుంది... ఆ తరవాత కథ ఎన్ని మలుపులు తిరిగిందో ఎలా ఉరకలు పరుగులు వేసిందో తెలుసు గదా. తెలిసినా కూడా - విష్ణుమూర్తి చెప్పినట్లు - తరవాత ఏమైంది అని మనం అడిగి చెప్పించుకునేటంత మహా ఇతిహాసం అయింది. అంతా అపార్థాల చలవేగదా! అంతే కాదు. సీతను చెర విడిపించిన రాముడు - లోకులు తనని కాముకుడని అపార్థం చేసుకుంటారన్న భయంతో - భార్యకి అగ్ని ప్రవేశం ఏర్పాటు చేశాడు... నిజానికి ఆయనే లోకాన్ని అపార్థం చేసుకున్నాడు. ఆ తరవాత ఎవడో ఒక పౌరుడి ఏకాభిప్రాయాన్ని లోకాభిప్రాయంగా అపార్థం చేసుకుని నిండు చూలాలిని అడవిలో వదిలేశాడు.

"కొన్నేళ్ల తరవాత కుటుంబం అంతా ఏకమవుతున్న శుభవేళ - ఏది మరొక్క మారు 'హృదయేశ్వరి' అంటూ మరొక్క శీల పరీక్షకై అగ్ని ప్రవేశం కోరాడు.

"భర్త తన పరిశుద్ధత చాటడం కోసం భార్యని అగ్ని పరీక్షలకు పెట్టడం రాముడికి అలవాటై పోతుందని అపార్థం చేసుకున్న సీతమ్మ తల్లి అగ్ని ప్రవేశం బదులు భూగర్భ ప్రవేశం చేసి పుట్టింటికి చేరుకుంది."

'ఆడ' పిల్ల మళ్లీ ఈడకే వస్తుంది అని ఆ సీతమ్మ తల్లి - తల్లి అనుకోలేదు.

సత్య యుగాలు కరిగి అసత్య యుగాలు ద్వాపరం, కలి కదిలాయి. తన యుగం ద్వాపరం రాగానే జగద్గురువు అపార్థాల కథను ఉత్సాహంగా నడిపాడు. ఒక అమ్మ కడుపున పుట్టి ఇంకో అమ్మ చనుబాలు తాగి - అల్లరి చేశాడు. వీడు నా వాడే అని అపార్థం చేసుకుని యశోద - వాడిని రోలుకు కట్టింది, కొట్టబోయి ఏడ్చింది. కన్న తల్లికి దక్కని మాతృత్వ స్వర్గాన్ని ఏలింది.

దేవుడు తప్ప మరెవడూ చేయలేని

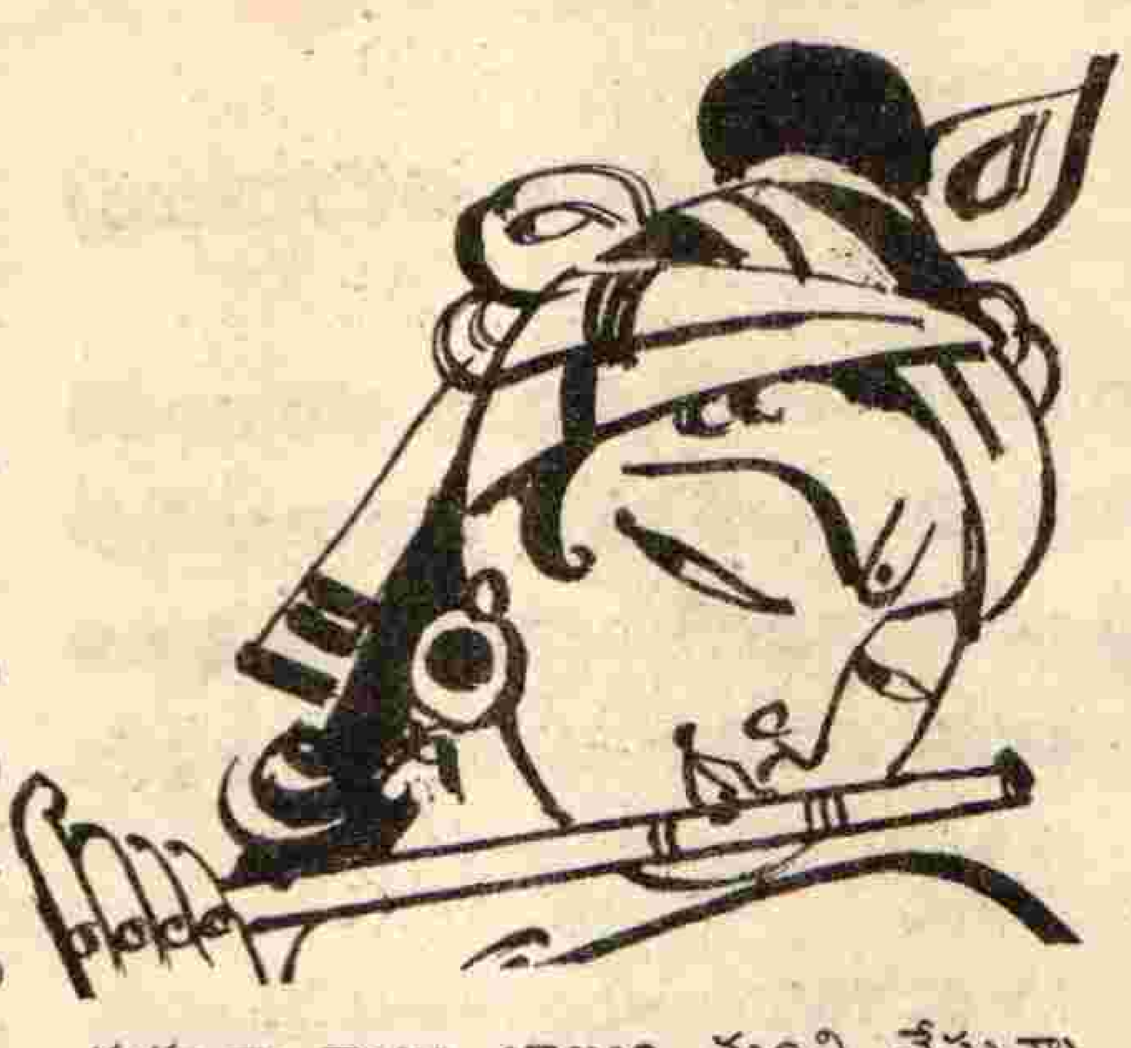

మహత్కార్యాలు బాల్యం నుంచి చేస్తున్నా ఎప్పటికప్పుడు కృష్ణ మాయరదారి దుప్పటీ కప్పి - వీడు చిన్న పిల్లడే అనీ, సాధారణ కాకపోయినా అసాధారణ మానవుడనీ అందరూ అపార్థం చేసుకుని రెచ్చిపోయేలా చేశాడు. లేకపోతే కౌరవులు తాళ్లతో కట్టేయగల మనుకోరుగదా!

కురు సభకు సంధి కని రాయబారం వెళ్లి యుద్ధ రాయబారంగా వినిపించిన మహా శిల్పిని ఏమని పొగడగలం? తీరా యుద్ధ వేళ ఆయుధం పట్టననీ, కావాలంటే పగ్గాలు పట్టుకు రథం తోల గలననీ చెప్పాడు. పార్థ-రథ-సారథిగా పగ్గాలు చేపట్టిన ఆ జగద్గురువు నిజానికి రథసారథి కాడు; పార్థసారథే అయి పార్థుడినే నడిపాడు. ధర్మరాజు చేత 'అశ్వత్థామ హత: కుంజర' అన్న వాక్యానికి అర్థాపార్థ స్వరాలతో సంగీతం సమకూర్చాడు. కొడుకు చనిపోయాడని ద్రోణాచార్యులు అపార్థం చేసుకుని ఆయుధం దింపేశాడు. మరొకసారి ఆ గగన మండలంలోకి సుదర్శన చక్రాన్ని పంపి - సూర్యాస్తమయ భ్రాంతిని కల్పించాడు. సైంధవుడు మోర సాచి మెడ రిక్కించగానే అర్జునుడు అతడి తల తెగవేశాడు."

కలియుగం :

కృష్ణాష్టమికి ఏదైనా రాయమంటే ఏదో రాసిన ఈ రచయితని సంపాదకులు అపార్థం చేసుకుని ఆనందంగా ఈ రచనని ప్రచురించారు/లేదా/ తిరస్కరించారు. (ఏదైనా అపార్థమే).

అసలివాళ అపార్థమే జీవనానికి ఆయువు పట్టు. బండిని సరదాగా నడిపే ఇంధనం.

గాలం చివర ఉన్న ఎర చేపని చూసిన సొరచేప బేవార్సు భోజనంగా అపార్థం చేసుకోకపోతే - జాలరికీ, జనానికీ భోజనం లేదు.

"ఒక్క రూపాయి జీతం చాలు మీ సేవకై ప్రాణాలు ధారపోస్తాను అనే దొరని ప్రజలు దొరగా అపార్థం చేసుకుంటేనే ప్రభుత్వాలు. (ఏవిటయ్యా నీ దేశ్సేవ? దేశం కోసం ప్రాణాలు ధార పోస్తానన్నావు, మేమంతా పస్తులతో చస్తున్నాం అని తెగేసి అడిగితే - ప్రాణాలు ధారపోస్తానన్న మాట నిజమేకాని - నా ప్రాణాలు కావు; మీవి అని నా ఉద్దేశం. ఒక్క ప్రాణం ఏ మూలకని? మీరే నన్నపార్థం చేసుకున్నారు. నన్ను నొప్పిస్తున్నారు అని అనగానే మనం నాలిక్కరుచుకుంటున్నాం.)

చూడ్డానికీ వాడ్డానికీ బాగుండని కాకర కాయను ఛీ పో అంటున్నాం. చూడ్డానికీ వాడ్డానికీ షేపుగా ఏపుగా ఉండే అయిస్ క్రీముని అపార్థం చేసుకుని జబ్బులు కొని తెచ్చుకుంటున్నాం.

బీద బట్టల వాళ్లంతా దొంగలనీ గొప్ప బట్టల వాళ్లంతా దొరలనీ, పాముని తాడనీ, స్వాములార్లు దేవ దూతలనీ, మన తప్పుల్ని చూపే వాళ్లు శత్రువులనీ, ఒప్పుల్ని పొగిడేవాళ్లు మిత్రులనీ, మన రచనలు అచ్చు వేసే పత్రికలు మంచివనీ, వెయ్యనివి కావనీ - ఇలా...

ఆ - శ్రీ అపార్థ సారథి మన జీవన రథాలను తోలుతూనే ఉన్నాడు.

"ఏమయ్యా స్వామీ నిజమేనా" అని అడిగితే నవ్వీ నవ్వనట్టు నవ్వుతాడు... మనం దెబ్బ తిన్నపుడు గొడవ పెడితే - "మీకు స్వయంగా ఆలోచించగల బుద్ధి నిచ్చాను. తెలుసుకోండి, తేల్చుకోండి నాదేముంది" అంటాడు.

"మా బుద్ధిని నడిపేది నువ్వే కదా" అంటే - "ఏబ్బే బుద్ధి: కర్మానుసారిణీ" అంటాడు. "మీపాటి లౌక్యం నాకూ తెలుసు. మీకు నచ్చినవన్నీ నా మహిమ; కాకపోతే మీ కర్మ" అంటాడు.

దొర దొరకడు.
మనకే కాదు
తనకే దొరకని దొర
కృష్ణం వందే జగద్గురుమ్.